

Hlubiny přístavu

Stála v přístavu a hleděla vstříc masivnímu západu slunce. Již osm let čekala večer co večer (kromě sobot, neb byla židovka) na tu monumentální chvíli, kdy se na obzoru objeví zaoceánský parník se třemi nebo pěti komíny a on se jí navrátí z Jižní Ameriky. A stála tam i dnes, oblečena jen v prostý šat a froté ručník. Vlhké černé kadeře jí zakrývaly tvář. Neměla na světě nic, jen naděje a vzpomínky – na jeho úsměv, jeho oči, jeho kotníky a jeho chlupatá lýtka. Už bylo pozdě, poslední racci se vznášeli nad zátokou a v jejím smutku jí ti racci připomínali nenasytné supy s jejich krutými zobáky a drastickými plešmi.

Chystala se odebrati zpět domů, do své prosté vilky, a na druhý den přijít znovu (ovšem pozítří ne, to bude sobota). Už už se otáčela, když vtom se ozvalo houkání. Houkání zaoceánského parníku se třemi nebo pěti komíny, pomalu se blížícího ku přístavu. Houkání, jež znělo v tuto chvíli jako andělský zvuk varhan hrajících svatební pochod. Její duše povyskočila až do slastných výšin neskonalé radosti.

Ta chvíle, během níž parník přijížděl, se jí zdála býti věčností. Když pasažéři vystupovali, její černé oči kmitaly sem a tam, jako ještě nikdy předtím žádné oči nekmitaly. A také našly, co hledaly: tady přicházel, v ležérně rozepnutém károvaném saku OP Prostějov. Rozeběhla se k němu, chtěla mu padnouti v náruč. On ji však namísto objetí chytil za ucho.

Nechápala to. "Proč?", ptala se. Nenapadla ho žádná odpověď, a tak odvětil: "HHHHH." Tvářil se přitom zle a mačkal ucho čím dál silněji. V jejích očích se objevilo zděšení. "On mne již nemiluje! Celé ty roky čekání (kromě sobot) byly marné! Nemám proč žít!" Odhodila froté ručník, skočila do tmavých vod a ulevila si; myslela, že náruč moře ji oprostí od všech trápení. Zapomněla však, že on její ucho dosud nepustil.

Ozval se zvuk trhu a když se ohlédla zpět k molu, spatřila jej, kterak třímá její ucho v pazouře. Zaječela. On se však zatvářil ďábelsky a nelítostně, řekl: "Di do kelu, kraxno," a hodil ucho do vody. "Néééééééé," zařvala ona potopila se za uchem.

Pod vodou bylo přítomí a ona slyšela shůry jen jeho zbolný smích. Záhy spatřila své ucho; klesalo zvolna k hlubinám přístavu, mezi odpadky a chcíplé ryby. Natáhla se po něm, ale vtom počal pracovat nejbližší lodní šroub. Všimla si toho příliš pozdě, až když viděla své ruce padat dolů za uchem. Zařvala opět: "Néééééééé," jenže zapomněla, že je ve vodě. Vdechla jí příliš mnoho.

V posledních chvílích své bídne existence slyšela jeho tlumený smích: "Uhahahahaha!" [čtěte to tlumeně]. Všude kolem ní byla její krev, která teď stoupala vzhůru k hladině. Spatřila své vyděšené oči, plné strachu, smutku a odevzdání. Byly temné, stejně jako jeho smích a hlubiny přístavu.